

betekenis te vergelijken valt met de vondst van de steen van Rosette. De ontcijfering van de erfelijke code zal nu waarschijnlijk nog slechts een kwestie van tijd zijn (één of twee jaar) en de belangrijke vorderingen, die gedurende de laatste maanden reeds zijn geboekt (en waarvan zelfs de dagbladpers melding heeft gemaakt) worden in dit referaat aan een kritische beschouwing onderworpen.

We maken er nog even op attent, dat belangstellenden de referaten kunnen bestellen aan het V.U.-bureau, Keizersgracht 164 te Amsterdam.

Nu snel naar de dames van Vrouwen V.U.-Hulp die, zo ze gedacht hadden dat Dordt te harer ere vlagde, door de voorzitter mevrouw A. M. C. Vermey-van Alkemade gauw uit de droom geholpen werden: met die vlaggen herdacht Dordrecht, hoe hier vierhonderd jaar geleden voor het eerst de vrije staten van Holland vergaderden. Mevrouw Vermey vertelde trouwens nog meer aardige dingen over Dordt's ryke verleden, óók als vergaderplaats: denk aan de Dordtse synode! En aan de Dordtse V.U.-dagen van 1913. Gelet dit roemruchte vergader-verleden vond de presidente het een beetje onbegrijpelijk dat pas nu, anno 1962, de V.U. weer eens in Dordrecht kwam.

Maar al was Vrouwen V.U.-Hulp (dus) voor 't eerst in Dordrecht bijeen, de dames zaten er bepaald niet onwennig. Op het podium zetelden (tegen de achtergrond van een soort van groot geel-rood dambord, gestut door iets wat op lantaarnpalen leek: de zin ervan is ons ontgaan) behalve mevrouw Vermey: oprichtster mevrouw S. Verdam-Okma (men zong haar, dankbaar voor wat zij allemaal deed, psalm 71 vers 12 in gewijzigde versie toe); de uitvoerend presidente mevr. B. Bos-Koning; de directrice van de verpleegstersschool van „ons" academisch ziekenhuis mej. zr. J. C. Groneman; mevrouw M. J. van der Veen-Schenkeveld (mèt zuster Groneman spreekster op deze vergadering); de vertegenwoordiging van de vereniging van vrouwelijke studenten aan de V.U.; en de nieuwe secretaresse mej. L. de Deugd (opvolgster van mej. A. W. Klaassen). Zij allen waren gesierd met een groen V.U.-„busje". Dat vonden we aardiger

dan een rozet, zei mevrouw Vermey, — en het was ook aardiger.

Behalve naar zuster Groneman en mevrouw Van der Veen luisterden de dames naar het (grote en kleine) meisjeskoor van de Herman Bavinckschool in Dordrecht dat, gedirigeerd door mej. v. d. Peppel, mooi en leuk zong. Wat jammer, dat dit programma-onderdeel te lang was: toen de pauze aanbrak, waren de heren al klaar met hun wetenschappelijke debatten en sommigen kwamen hun echtgenotes bij Vrouwen-V.U.-Hulp ophalen (om, nemen we aan, samen de stad in te gaan): en zodoende moest een aantal van haar de causerie van mevrouw Van der Veen missen: waar ze, om het maar meteen te zeggen, véél aan gemist hebben.

Wie ook mist op de V.U.-dagen, nóóit de „bebaarde" heer A. J. van Oosten uit 's-Gravenzande. Hij is hier in gesprek met ds. W. L. Korfker uit Zwijndrecht, óók een geregelde bezoeker van de V.U.-dagen.

Na dit (kleine) standje voor de programma-opzet nóg een standje: waarom zongen de dames psalm 146 bij 't begin van de vergadering op de zondagsschoolwijs, en niet op de krachtige melodie van Maitre Pierre uit ons psalmboek.....?

We kunnen verder vrij beknopt zijn over de (als steeds: heel geanimeerde) vergadering van Vrouwen V.U.-Hulp. Er staat een september-nummer van Helpende Handen op stapel, dat speciaal gewijd zal zijn aan wat de dames ter harte gaat: het academisch ziekenhuis. En dáárin zullen we wat zuster Groneman vertelde over de verpleegstersschool uitvoerig releveren. Helpende Handen geeft ook altijd cijfers over de actie; nù alleen dit, wat mevrouw Vermey de dames meedeelde, namelijk dat er sinds 1 september vorig jaar alweer zo'n 1100 nieuwe spaarsters zijn ingeschreven.

Rest dus de causerie van mevrouw Van der Veen over de vrouwelijke studenten aan de V.U. Een móóí verhaal, dat lieten we zo net al doorschemeren. Als 't een beetje wil, krijgen de lezeressen van Helpende Handen het te zijner tijd volledig voorgeschoteld: we hebben ons er tenminste van vergewist, dat de spreekster daaraan wil meewerken.

Levendig verplaatste mevrouw Van der Veen ons in de senaatszaal van het V.U.-gebouw in het jaar 1905: daar zaten de heren professoren te delibereren naar aanleiding van de aanvraag van de Arnhemse mej. S. L. (Erné) 't Hooft om als V.U.-studente ingeschreven te worden. 't Lijkt nergens naar, vond prof. Fabius en hij kwam met zwaar geschut: bewijzen uit de Heilige Schrift en uit de natuur. Zijn collega's Woltjer en Geesink waren óók niet voor; prof. Bavinck wél. De tegenstanders verloren: mej. 't Hooft werd de eerste vrouwelijke V.U.-student, — en op de Middelburgse